

30 ปี งานศิลปกรรมย้อนหลัง
30 Years Retrospective Work

Rama IX Art Museum Foundation

มานพ
MANOP

สุวรรณปinta
SUWANPINTA

Rama IX Art Museum Foundation

มานพ สุวรรณปิ่นทะ
30 ปี งานศิลปกรรมย้อนหลัง

30 Years Retrospective
MANOP SAWANPINTA

คำนำ

ย้อนหลังไป ๓๐ ปี (30 years Retrospective)

มโนสำนึกในความทรงจำ (Consciousness in Memory)

การทำงานของข้าพเจ้าเปรียบเสมือนอนุสารีย์แห่งความทรงจำหรือพิพิธภัณฑ์แห่งกาลเวลา ด้วยความคิดที่ว่าโดยแท้จริงแล้วชีวิตมนุษย์เป็นความว่างอย่างยิ่ง เกิดแล้วก็ตายสลับกันไป เหลือไว้แต่ความทรงจำของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในยามมีชีวิต มนุษย์ทุกคนก็อยู่ได้ด้วย ความทรงจำ ความทรงจำเป็นสมบัติของทุกคน บางคนก็อาจจะละทิ้งมันลืมเสียให้สิ้น บางคนก็อาจจะจดจำไปจนวันตาย ประดุจทรัพย์สมบัติอันมีค่ามหาศาล ไม่มีใครโยนทิ้งความทรงจำ หรือแย่งชิงปล้นคร่ำความทรงจำจากเราไปได้ คราบไค้ที่ยังคงมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์อยู่ คนบางคนก็ใช้ความทรงจำเป็นน้ำทิพย์หล่อเลี้ยงชีวิตจิตใจให้ดำรงอยู่ต่อไปได้จนกว่าจะถึงวันลาโลก

จากช่วงเวลาซึ่งค่อนข้างนาน ข้าพเจ้า ได้พยายามรวบรวมผลงานเท่าที่จะทำได้ รูปแบบของงานจึงเต็มไปด้วยความหลากหลาย เนื่องจากช่วงเวลาว่างและแตกต่างกันมาก สมัยเด็กจำได้ว่าเริ่มปั้นก่อนจะวาด เอาดินเหนียวมาปั้นพระองค์เล็กๆ โดยดูจากพระบรมรูปของพ่อไปเขาดินก็กลับมาปั้นรูปสัตว์ต่างๆ เริ่มจับดินสอก่อนเข้าโรงเรียน แต่ที่จำได้แน่ชัดคือสมัยเรียน ประถม ๒ อเมริกาส่งคนไปลงบนดวงจันทร์ สมัยนั้นที่บ้านไม่มีโทรทัศน์ ได้ดูจากโรงเรียน กลับมาบ้านวาดรูปมนุษย์อวกาศที่เห็นในโทรทัศน์ ลงในสมุดเขียน พร้อมทั้งภาพจรวดและยานอวกาศ ใ้วหน้าถึงขั้นนำกระดาษแข็งจากกล่องใส่บุหรี่ยาววาดตัด ม้วน ทับ ทำเป็นจรวดแบบบอลได้เป็นชิ้นๆ พร้อมทั้งงานสำรวจดวงจันทร์ตามประสาเด็ก พอโตหน่อยเริ่มวาดรูปในหลวงจากแบบครีเอทีฟ จำได้ว่าวาดด้วยฟูก้นเบอร์คูยอย่างละเอียด พยายามให้เหมือนแบบครีเอทีฟที่สุด พอถึงสมัยเรียนมัธยมก้าวหน้าถึงกับไปซื้อสีน้ำมันมาวาดโดยออกรูปในหลวงขึ้นถือพระแสงจากปฏิบัติงานของระเด่น มาซออิ ใช้สีโปสเตอร์ลอกภาพไทยจากปกหนังสือชาวจีน และหนังสือภาพจิตรกรรมแผ่นดินไทย เป็นรูปตัวละครในวรรณคดี

ตอนเรียนมัธยมที่วัดราชาธิวาสในท้องสมุดมีเอนไซโคพีเดีย (Encyclopedia) ทางศิลปะ ได้ขอครูบรรณารักษ์ยืมหนังสือไปเป็นแบบที่บ้าน ทั้งที่ตามปกติห้องสมุดโรงเรียนไม่อนุญาตให้เด็กยืมหนังสือ ทำให้ระลึกถึงคุณของครูบรรณารักษ์ท่านนั้น จึงคงเห็นแวบบางอย่างในตัวข้าพเจ้าได้ลอกภาพผู้หญิงเร็นนัมของ ยาน เวอร์เมียร์ (Jan Vermeer) ภาพศิลปะกับกรรยา ของปีเตอร์ พอล รูเบนส์ (Peter Paul Rubens) และภาพหญิงชราทอดไข ของ ดีเอโก เวลาสเควซ (Diego Velazquez) ทั้งหมดสูญหาย ในสมัยที่ย้ายบ้านเหลือรอดมาเพียงรูปเดี่ยวคือภาพพิวทิคีนีมางาสะทอน มีผู้หญิงเดิน ซึ่งไม่ทราบนามของศิลปินผู้วาด ต่อมาเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยศิลปากร เริ่มรับจ้างปั้นรูปเหมือนพร้อมทั้งทำงานศิลปะส่วนตัว ควบคู่กันไป ที่แรกคิดว่างานทั้งสองแยกออกจากกัน แต่เมื่อวันเข้าแจ้งเริ่มรู้ว่าทั้งสองอิงอาศัยกัน งานรับจ้างใช้เล็กลง งานศิลปะส่วนตัวใช้หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณ เมื่อทำงานศิลปะ งานรูปเหมือนจะมีความละเอียด ลึกซึ้ง มีชีวิตชีว กว่าที่ทำงานเหมือนหรือรับจ้างอย่างเดียวไม่ได้ทำศิลปะ เมื่อทำงานศิลปะก็อาศัยแรงบันดาลใจและทักษะจากการปั้นรูปเหมือน หรือลัทธิ สังเกตจากศิลปินยุคเก่า เช่น ออการยัสสัน ศิลปิน ออการยิฟิซอร์ เมืองสมบูรณ แม้นแต่เอชามู นักุจิ ฯลฯ ก็เป็นต้น

เป็นเรื่องบังเอิญหรือโชคชะตาที่มีอาจรู้ได้ที่ยังคงทำงานศิลปะอยู่ ทั้ง ๆ ที่คนที่เรียนรู้นี้เกี่ยวกับเลิกทำไปจนแทบหมดสิ้น อาจจะยังมีอยู่บ้างแต่คงไม่จริงจึงเท่า และได้ตระหนักถึงปรัชญาที่ว่า ถ้าไม่ทอดทิ้งศิลปะเสียแล้ว ศิลปะก็จะไม่ทอดทิ้งท่านเช่นกัน

มานพ สุวรรณปิณฑะ

20 เมษายน 2555

Introduction

30 Years Retrospective

Consciousness in Memory

My work is like a monument of memory or a museum of time as I believe that the lives of human beings are really empty. You are born, then you die. The only thing left are the memories of those still alive. In life, all human beings survive on memories. Everyone has memories. For some, they may want to forget them all. Some may want to cherish them to the day they die, as if they are the most precious of all treasures. No one can throw away or rob you of your memories as long as you have a sound mind. Some people use their memories as an elixir that keeps their soul intact until the day they bid goodbye to the earth.

Over a rather long period of time, I have tried to compile my work as much as I could. There is a great diversity in the type of work in the collection. I remember that when I was a child, I started sculpting before drawing. I molded clay into little Buddha images, looking to the Buddha images on the pedestal for examples. My father took me to Khao Din zoo and I came home and sculpted little animals. I could handle a pencil before I started school but I remember vividly that in second grade, the United States sent a man to the moon. Back then, our house did not have a television. I saw it at school. I came home and drew a spaceman, like the one I saw in the television, as well as a rocket and the lunar module into my notebook. I was very advanced as I used thick paper from a cigarette carton to draw on. Then I cut it, rolled it up, and folded it into a rocket that could be taken apart into pieces. I made a spaceship to explore the moon too, being the child I was. Once I grew up a bit, I started painting pictures of the King from his picture on the red 100 baht banknote. I remember I used a number '0' paintbrush with great detail, trying to make my painting look just like that on the banknote. Once I got to high school, I had progressed to the point of having bought oil colours to paint with trace pictures of the King holding a sword from Raden Mazuki calendar, I would use poster colours to trace Thai art off the cover of Chao Krung magazine and trace literary characters from books on "Elaborate Imagery of Thai Literature."

At the library of Wat Rachathiwat where I went to high school, they had encyclopedias of art. I asked the librarian if I could borrow them out to use as models at home although, usually, school libraries do not allow students to take those kinds of books out. I am indebted to that librarian. She must have seen something in me. I traced and painted Jan Vermeer's 'The Milkmaid,' Peter Paul Rubens' portrait of him and his wife, and Diego Velasquez's 'The Old Woman Frying Eggs.' All of these works were gone after we moved houses. The only painting left was a landscape painting with a reflective shadow and a woman walking. I do not know the name of the artist. Then, once I finished my studies at Silpakorn University, I started sculpting likenesses for money and also worked on my own art. At first, I thought these two jobs were separate from each other but after a while, I started to feel like they both were related to one another. The contracted work provided a means to nourish my body. The personal artwork nourished my soul. When doing my personal work,

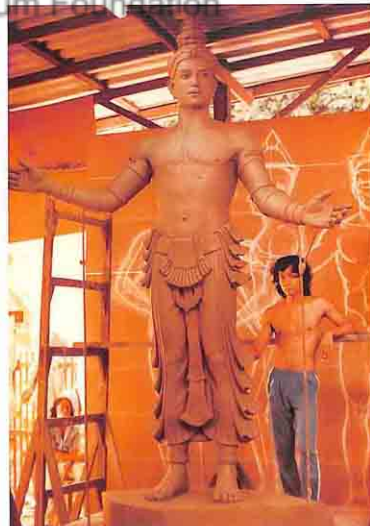
the paintings seemed more detailed, deep, and lively than the portraits I was hired to do. The contracted jobs did not seem like art. In doing art, you must have inspiration and skill in sculpting likenesses of people or animals, as can be seen in the works of artists of previous generations like Ajarn Sanan Silakarn, Ajarn Pitthoon Muengsomboon, or even Isamu Noguchi.

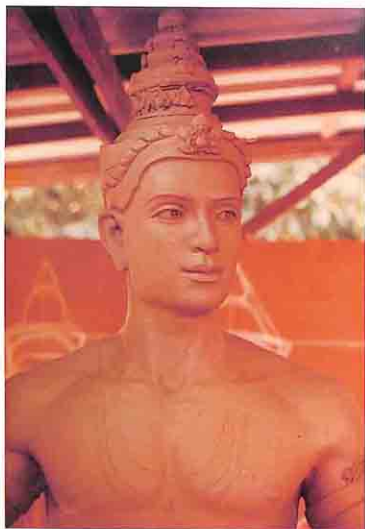
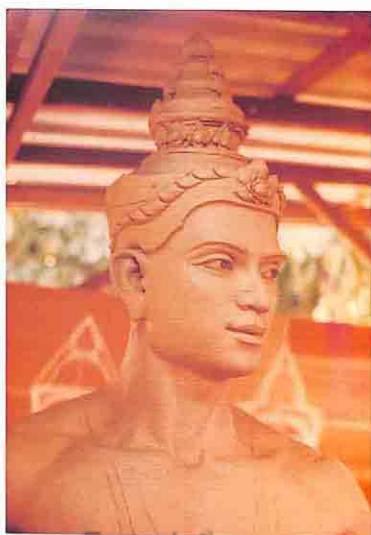
I do not know if it was coincidence or fate that I am still working in art when almost all of my classmates have stopped. There may be some still doing art but they are not very serious. This made me realize in the philosophy that "If you do not forsake art, art will not forsake you."

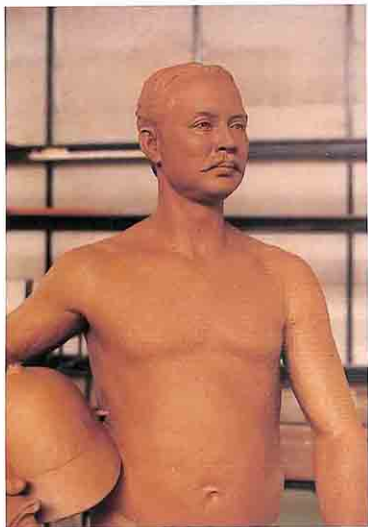
Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation